

vægtige Grunde, der være fremsatte, navnlig fra Althingets Side, vilde finde Anledning til at gaae noget videre end Finantsministeriet, der under alle Omstændigheder i alt Fald vilde gaae til 100 Rbd. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale, at Lovforslaget vedtages uforandret.

Ordføreren: Jeg skal kun tillade mig at udtale, hvad der allerede er udviklet i Betænkningen, at Udvalget ikke har dristet sig til at fravige den almindelige Norm, som gjælder med Hensyn til Enkepensioner. Der gjælder i den Henseende ikke nogen særegen Forskrift for Island, og man vilde ved at fravige de almindelige Bestemmelser let risikere, at andre Enker med ligesaa stor Berettigelse kunde forlange Tillæg. Det er hovedsagelig dette Hensyn, der har bevæget Udvalget til at holde sig saa nær som muligt til de engang antagne Regler.

Justitsministeren: Jeg tør maaskee gjentagende henlede Opmærksomheden paa, at det, hvorom her er Tale, ikke har Hensyn til den lovbestemte Pension, men man har henvendt sig til det høie Thing, fordi man har fundet Anledning til at begjære en Pensionsforhøielse, og dertil er det ogsaa, at den ærede Finantsminister har sigtet ved Udtalelsen om den relative indbyrdes Lighed med Hensyn til Bevillinger til Pensionsforhøielse. Naar den ærede Ordfører har hentydet til de Følger, som kunde flyde af Vedtagelsen af dette Forslag, saa erindrer jeg, at det under Sagen i Motiverne — jeg husker ikke, om det er optaget, — udtrykkelig er fremhævet, at det er den eneste Enke paa Island, som der kan være Tale om at komme til Hjælp paa den her antydede Maade; Konsekvenserne behøver man altsaa ikke at frygte for.

Tscherning: Man kan ikke, saa længe de Bevillinger, der her gives, falde paa Kongerigets Kasse og ikke paa Islands, oversee, at der er et Slægtskab mellem de Principer, man følger paa begge Steder. I det, som her foreligger os, og som er kommet fra Althinget, er Intet fremhævet, som kan siges paa nogen Maade at være beslægtet med de Grunde, til hvilke man i Almindelighed her har holdt sig, naar

der har været Spørgsmaal om at give Pensionsforhøielse til Enker. Man siger, at denne Enkes Mand har tjent hæderligt i sin Stilling som Land- eller Stiftsphysikus i 36 Aar, og det antager jeg vil blive os sagt om enhver Stiftsphysikus, der har tjent i 36 Aar. Man vilde ellers enten ikke have tilladt ham at blive i Embedet, eller ogsaa vilde man, hvis der blev Spørgsmaal om Pensionsforhøielse for hans Enke, sige, at han har forvaltet sit Embede hæderligt i 36 Aar. Noget Andet er her ikke sagt. Man har vel desuden sagt, at hvis denne Enke kun skulde pensioneres efter de Gageringsregler, som have været fulgte med Hensyn til hendes Mand, vilde hendes Pension blive overmaade lille. Nu har man gjort Anvendelse af de senere Lønningsbestemmelser og derefter fastsat hendes Pension, men ikke foruopiet dermed har man uden anden Grund, end at man syntes, der skulde gjøres noget Behageligt for denne Enke, foreslaaet en Pensionsforhøielse til 300 Rbd. Saaledes kom Sagen til Udvalget. Udvalget siger: Vi vilde tage Hensyn til Althinget, vi vilde tage Hensyn til Regjeringen, vi vilde gaae saa vidt, som man kunde tænke sig, at man her under lignende Omstændigheder vilde gaae for nogen Enke efter en Mand i en tilsvarende Stilling. Ja, man er endogsaa gaaet udover dette, og dette forekommer mig er det Høieste, man kan gjøre i denne Sag. Dersom, som jeg formoder, en Søn bring snart vil finde Steb mellem Islands og Kongerigets Finantser, saaledes at de Bevillinger, der udgaae fra Island, falder paa Island selv, staaer det jo til Althinget endnu engang at tage Sagen for og forsøge denne Enkes Pension. Det er en overordentlig let Sag at være velgjørende paa Andres Bekostning, og det er dette, Althinget har forsøgt paa. Det har forsøgt at bringe Kongerigets Kasse til at udrede en høiere Pension til en islandsk Enke, end nogensomhelst dansk Enke kunde vente at faae under lignende Omstændigheder. Jeg troer ikke, at Regjeringen har havt Ret i at følge denne Impuls, idet den derved har skabt Forlegenheder for Bevillingsmyndigheden; men Bevillingsmyndigheden vilde have endnu større Ret, om den gav Anledning til, at man kunde skride længere frem ad denne Vej.